

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **Q. T.D.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený advokátkou Mgr. Alicí Jeziorskou
sídlem Svornosti 86/2, 736 01 Havířov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2024, č. j. OAM-322/BA-BA01-D05-2024,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanovené zástupkyně žalobce Mgr. Alice Jeziorské, advokátky, se **určuje** částkou ve výši 4 114 Kč a bude jí vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 3. 2024, č. j. OAM-322/BA-BA01-D05-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že ji shledal nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil; též bylo určeno, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce je dle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublin III“), Rumunsko. Žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil především tím, že žalobce přicestoval do Evropské unie s cestovním dokladem a rumunským pracovním vízem, které bylo následně prodlužováno; aplikoval kritérium čl. 12 nařízení Dublin III. Dne 15. 3. 2024 obdržel žalovaný informaci, že Rumunsko uznalo svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podanou na území České republiky podle čl. 12 odst. 4 Dublinu III. Žalovaný zároveň neshledal překážky přemístění žalobce do Rumunska, měl za to, že azylové řízení v Rumunsku nevykazuje systémové nedostatky při vyřizování azylových žádostí.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Příslušníci celní správy dne 28. 2. 2024 zadrželi žalobce, jelikož při kontrole zaměstnanců provozovny restaurace M. – N. s. r. o. nepředložil žádný cestovní doklad ani jiný doklad totožnosti. Rozhodnutím ze dne 29. 2. 2024, č. j. KRPA-72955-15/ČJ-2024-000022-ZSV, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy uložila žalobci správní vyhoštění. Rozhodnutím z téhož dne, č. j. KRPA-72955-17/ČJ-2024-000022-ZSV, krajské ředitelství zajistilo žalobce za účelem správního vyhoštění na 90 dnů.
3. Dne 1. 3. 2024 žalobce požádal o mezinárodní ochranu. Rozhodnutím ze dne 4. 3. 2024, č. j. OAM-322/BA-BA01-BA04_PS-2024, žalovaný zajistil žalobce v zařízení pro zajištění cizinců do 27. 8. 2024.
4. Dne 6. 3. 2024 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že je bez náboženského vyznání, není a nikdy nebyl politicky aktivní, je ženatý a má dvě děti, které žijí společně s manželkou ve Vietnamu. Z Vietnamu vycestoval na konci října 2019 do Rumunska na základě pracovní smlouvy. Na začátku května 2022 vycestoval z Rumunska v kontejneru do České republiky. Nikde jinde o mezinárodní ochranu nežádal. Nemá žádné zdravotní omezení. Jako důvod žádosti uvedl, že je zadlužený a nemůže se vrátit do Vietnamu, dokud nebude mít peníze na zaplacení dluhů.
5. Při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu dne 6. 3. 2024 uvedl, že z Vietnamu vycestoval do Rumunska, aby mohl splácet dluhy. Vycestoval s cestovním pasem na základě víza uděleného Rumunskem. Obával se návratu do vlasti kvůli věřitelů, bál se, že jej „nenechají žít normálně“.

6. Dne 22. 3. 2024 provedl žalovaný se žalobcem doplňující pohovor. Žalobce sdělil že v Rumunsku pracoval přes tři roky, měl cestovní pas a vízum. Do České republiky přicestoval ilegálně v úkrytu v kamionu, jelikož v Rumunsku byly nízké výdělky a slyšel, že si v České republice vydělá více peněz. Do Rumunska se nechtěl vracet, neboť tam má také dluhy.
7. Dne 8. 3. 2024 žalovaný požádal Rumunsko o posouzení příslušnosti za žalobce a odeslal žádost o převzetí žalobce do Rumunska. Dne 15. 3. 2024 obdržel žalovaný informaci, že Rumunsko uznalo svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podanou na území České republiky podle čl. 12 odst. 4 Dublinu III.
8. Žalovaný do spisu založil Informaci Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „OAMP“) ze dne 14. 6. 2023 – Azylový systém.
9. Do protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 22. 3. 2023 žalobce uvedl, že se nechce seznámit s obsahem výslovně popsanych podkladů, stačí toliko jejich výčet. Nechtěl navrhnout doplnění podkladů ani uvést nové skutečnosti. Součástí výčtu podkladů byla mimo jiné akceptace Rumunska ze dne 15. 3. 2024. Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023.
10. Následně žalovaný dne 27. 3. 2024 vydal napadené rozhodnutí.

III. Žaloba

11. Proti napadenému rozhodnutí žalobce brojil žalobou a požadoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zopakoval, že důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je strach z věřitelů ve Vietnamu.
12. Žalobce zejména nesouhlasil s tím, že by jeho žádost o mezinárodní ochranu mělo rozhodovat Rumunsko, jelikož v této zemi nemá zájem pobývat a nežádal tam o mezinárodní ochranu. Rumunsko je jednou z nejhudších zemí v Evropě, nedokázala si efektivně poradit s pandemií nemoci COVID-19, nelze ho považovat za fungující právní stát, je tam vysoká míra korupce.
13. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí sice aktuální situací v Rumunsku zabýval, ale vycházel pouze z jednoho zdroje, kterým byla Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023, týkající se azylového systému v Rumunsku. Žalobce s hodnocením Rumunska, tak jak to učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí, nesouhlasí. V Rumunsku existují systematické nedostatky azylového řízení. Žalobci by předáním do Rumunska hrozila závažná újma, protože podmínky v uprchlických střediscích a táborech připomínají podmínky táborů nucených prací. V zařízeních jsou dle zkušenosti žalobce alarmující hygienické podmínky, nekontrolovatelně se v nich šíří onemocnění včetně kožních parazitů. Jsou v nich přidělovány omezené a někdy dokonce žádné příděly jídla pro cizince, kteří tak dlouhodobě hladoví a jsou náchylnější k infekcím a parazitům. Hrozí mu tak nelidské a ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv a svobod Evropské unie. Žalobce na podporu svých tvrzení odkázal na zprávy nevládních organizací, např. Border Violence Monitoring Network, podle které v Rumunsku existují vážné systémové nedostatky, co se týče uprchlíků a migrantů. Žalobce taktéž odkázal na zprávu organizace Global Detention Project ze dne 3. 8. 2023 o tom, že jsou migranti a žadatelé o mezinárodní ochranu v Rumunsku mučeni. Žalobce dále citoval na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze

dne 21. 12. 2011, sp. zn. C-411/10 a C-493/10, a Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2020, sp. zn. II. ÚS 2299/19.

14. Žalobce je přesvědčen, že jeho důvodná obava z agrese věřitelů, které má jak v zemi původu, tak v Rumunsku, a velmi špatná situace rumunského azylového systému, zakládá domněnku o nezbytnosti humanitární klauzule, kterou státy v rámci diskrece mohou uplatnit, přičemž odkázal na čl. 17 dublinského nařízení.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Uvedl, že Rumunsko je odpovědným členským státem ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. Dne 15. 3. 2024 obdržel žalovaný informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení. Žalovaný odkázal na obsáhlé zdůvodnění napadeného rozhodnutí, které dokládá, že v Rumunsku, byť jsou podmínky žadatelů o azyl skromné či ekonomicky nevýhodné, tak nedochází k systémovým nedostatkům v azylovém řízení. Nelze hovořit o systematických nedostacích či případně o životním standardu, jež by vedl k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Dále žalovaný uvedl, že nenašel relevantní důvody pro aplikaci čl. 17 dublinského nařízení, což náležitě odůvodnil.

V. Posouzení věci soudem

16. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (žalobce ani žalovaný ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým postupem).
17. Žaloba není důvodná.
18. Cílem dublinského systému je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát; účelem dublinského nařízení je co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl žadateli zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím se má zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech, nařízení má zamezit tzv. *forum shopping*, respektive *asylum shopping*, tj. snaze žadatelů vybírat si, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje dublinského nařízení kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně určit členský stát odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.
19. Z čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení plyne, že je třeba určit jiný členský stát příslušný k řízení o žádosti, pokud žadatele není možné přemístit do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým (správně systémovým) nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.

20. Z judikatury Soudního dvora EU a Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) vyplývá, že riziko špatného zacházení, které brání předání žadatele do země jinak určené za příslušnou v souladu s dublinským nařízením, může existovat buď v této příslušné zemi (například z důvodu nevyhovujících přijímacích podmínek) anebo ve třetí zemi (včetně země jeho původu) pokud hrozí navrácení žadatele, aniž by příslušný stát jeho žádost řádně posoudil (srov. rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10, N. S. a M. E., rozsudek Soudního dvora EU ze dne 16. 2. 2017, C-578/16 PPU, C.K. a další proti Slovinsku; či ze dne 10. 12. 2013, Abdullahi, C-394/12; a dále rozsudky velkého senátu ESLP ze dne 21. 1. 2011 ve věci M.S.S. proti Belgii a Řecku, stížnost č. 30696/09 a ze dne 4. 11. 2014 ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, stížnost č. 29217/12). Žalovaný měl povinnost se zabývat tím, zda přemístění žalobce do Rumunska nevyklučuje existence systémových nedostatků ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Přitom musel vycházet z relevantních podkladů o přijímajícím členském státě a na jejich podkladě učinit úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44).
21. K vyvrácení domněnky, že všechny členské státy dodržují základní práva, musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení podepřená relevantními důkazy (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41). Jakékoli porušení základního práva členským státem ještě automaticky neznemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu. Je tomu tak pouze tehdy, je-li třeba se vážně obávat, že dochází systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. usnesení NSS ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016-52).
22. Nedostatky ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (resp. čl. 3 EÚLP) jsou takové nedostatky, které dosahují obzvláště vysoké míry závažnosti, tj. pokud by se osoba, která je zcela závislá na veřejné podpoře, v důsledku nezájmu orgánů členského státu nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitla v situaci silné materiální deprivace, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat, a kterou by bylo poškozováno její tělesné či duševní zdraví nebo v důsledku které by se ocitla v zanedbaném stavu, jenž je v rozporu s lidskou důstojností (srov. rozsudek SDEU ve věci Jawo a rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 1. 2011 ve věci M. S. S. proti Belgii a Řecku, stížnost č. 30696/09).
23. V posuzované věci nebylo sporné, že Rumunsko je státem, který je příslušný k posouzení žádosti žalobce. Žalobce v žalobě namítal konkrétní důvody, proč se domnívá, že o jeho žádosti o mezinárodní ochranu by měla rozhodovat Česká republika. Namítal systémové nedostatky rumunského azylového systému a nepříznivé podmínky v azylových zařízeních. V rámci posouzení reálnosti přemístění žalobce do Rumunska se tak musel žalovaný v napadeném rozhodnutí zabývat tím, zda ve vztahu k tomuto členskému státu neexistují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systematickým (systémovým) nedostatkům, tj. zda není dána výluka podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí úvahu týkající se možnosti přemístění žadatele v napadeném rozhodnutí obsahovalo (jak požaduje např. rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27, nebo ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22). Žalovaný vyšel při hodnocení situace v Rumunsku především z informací OAMP ze dne 14. 6. 2023. Ty popisují rumunský azylový systém zejména z právního hlediska, tj. jak probíhá řízení, jaké jsou opravné

prostředky, jaká je úroveň právní pomoci. K azylovým střediskům a jejich úrovni lze z informace zjistit, že žadatelé mají nárok na stejné materiální podmínky – ubytování, příspěvek na stravování, kapesné, ošatné. Minimální výše je stanovena zákonem, v praxi jsou vypláceny příspěvky spíše vyšší. Dále mají žadatelé přístup k základní zdravotní péči. V žalobě žalobce také namítal, že v cizineckých zařízeních v Rumunsku jsou alarmující hygienické podmínky, nekontrolovatelně se v nich šíří infekční onemocnění a různé druhy parazitů. V zařízeních není přidělováno dostatek jídla. Žalovaný připustil, že ubytování v azylových střediscích v Rumunsku je na nízké úrovni se zásadními technickými i hygienickými nedostatky, vybavení je silně opotřebeno. Přesto však nedochází k protestům ubytovaných. Životní podmínky v Rumunsku jsou oproti ekonomicky vyspělejším západním zemím sice odlišné, přesto nelze hovořit o systematických nedostacích či případně o životním standardu, jež by vedl k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany. S argumentací žalovaného se krajský soud ztotožňuje. Přes nižší životní standard v cizineckých zařízeních nelze hovořit o podmínkách, které by měly ospravedlňovat nepředání žalobce do Rumunska. Sám žalobce v rámci správního řízení tvrdil několikrát, že je zcela zdravý a že se do Rumunska nechce vrátit kvůli dluhům, které tam má.

24. Soud neshledává důvodnými ani tvrzení žalobce o systematických nedostacích stran stravování. Podle informací OAMP ze dne 14. 6. 2023 vyplývá, že jsou podmínky v cizineckých zařízeních v Rumunsku obecně hodnoceny jako dostačující, žadatelé mají nárok na peněžní příspěvek na stravu. S přihlédnutím k výše uvedenému se tak jeví tvrzení žalobce jako nedůvodná a neprokázaná.
25. Je třeba zdůraznit, že žalobce měl možnost se během správního řízení seznámit s podklady rozhodnutí, včetně shora zmiňované informace o Rumunsku, a mohl tedy uvedené informace vyvrátit či předložit důkazy podporující jeho tvrzení, což neučinil. V průběhu správního řízení toliko uvedl, že má dluhy i v Rumunsku, ale jiné skutečnosti upozorňující na jakékoli problémy v Rumunsku nesdělil, a to v této zemi žil a pracoval tři roky. Jediným důvodem pro odchod z této země měly být malé výdělky.
26. Žalobce v žalobě nesouhlasil s tím, že žalovaný při posouzení věci vycházel pouze z informace OAMP ze dne 14. 6. 2023. K tomu je třeba uvést, že žalobce ve správním řízení proti vycestování do Rumunska z důvodu systémových nedostatků a špatných podmínek nijak nebrojil, neuvedl konkrétní argumenty, se kterými by měl žalovaný povinnost se vypořádat a případně vyhledávat další podklady vedle informací OAMP ze dne 14. 6. 2023. Provést podrobnější posouzení situace v Rumunsku by totiž žalovaný byl povinen tehdy, pokud by měl silné indicie o závažnosti tamních podmínek, nebo pokud by žalobce vznesl konkrétní námitky. To se ale nestalo. Žalobce toliko namítal, že se nechce do Rumunska vrátit, protože tam má také dluh. Za takové situace bylo dostačující, pokud žalovaný rozhodl na základě informací OAMP ze dne 14. 6. 2023.
27. Žalobce k podpoře svých závěrů odkazoval v žalobě na dokumenty nevládních organizací. Tyto dokumenty žalobce k důkazu nepředložil, pouze při citaci závěrů z nich uvedl odkaz, na kterém je bylo možné nalézt. Pouhým nahlédnutím na uvedené odkazy krajský soud zjistil, že první zpráva organizace Border Violence Monitoring Network není datována, navíc v ní citovaná zjištění a svědectví jsou zejména z roku 2020, poslední z roku 2020. Takto neaktuální informace nemohou zvrátit závěry žalovaného, který vycházel z aktualizovaných informací OAMP z 14. 6. 2023. Druhý internetový odkaz obsahuje toliko článek organizace

Global Detention Project informující o tom, že se Výbor proti mučení Organizace spojených států zabývala zjištěními shora uvedené organizace Border Violence Monitoring Network týkajících se Rumunska, vyslovila obavy, avšak bez jakéhokoli formálního vyústění. Vzhledem k zastaralosti a povaze (článek) uvedených dokumentů je krajský soud neprovedl k důkazu, jelikož pro posouzení věci byly rozhodné informace, které jsou součástí správního spisu. Ty byly dostatečně aktuální a vycházely z vícero aktuálních, státem aprobebovaných zdrojů Zpráva EUAA, AIDA, Zpráva o zemi: Rumunsko, květen 2023). Krajský soud taktéž zohlednil skutečnost, že dle aktuálních veřejně dostupných zdrojů žádný orgán EU, Rady Evropy či Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky jednoznačně nedeklaroval, že by rumunský azylový systém trpěl závažnými nedostatky. Zde je ale třeba uvést, že soudy rozhodující ve správním soudnictví už opakovaně vysvětlily, že nedostatky rumunského azylového systému existují a dochází i k individuálním pochybením, nejde však o systémové nedostatky nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu (srov. usnesení NSS ze dne 21. 2. 2024, č. j. 1 Azs 20/2024-35, a judikaturu tam uvedenou).

28. Za této situace lze uzavřít, že úvaha žalovaného o tom, že v dané zemi neexistují systémové nedostatky, byla podložena konkrétními důkazy a obsahovala konkrétní tvrzení, krajský soud ji shledal přezkoumatelnou a v souladu se zákonem. Obecně platí zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy a dodržování základních lidských práv je zde vyvratitelnou domněnkou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28). V případě Rumunska není známo, že by v tomto ohledu patřilo mezi „problémové“ členské státy a že by zde tedy existovaly systémové nedostatky, pro které by bylo na místě přemístění žadatele vyloučit. Úvaha žalovaného odpovídá shromážděným podkladům o azylovém řízení v Rumunsku a lze ji považovat za dostačující. Žalovaný neměl v době vydání napadeného rozhodnutí žádné silné indicie, které by nasvědčovaly tomu, že rumunský azylový systém trpí závažnými funkčními nedostatky dosahujícími míry nelidského či ponižujícího zacházení, závěry uvedené v nálezů Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2020, sp. zn. II. ÚS 2299/19, se tak v posuzované věci nepoužijí. Žalobce sám nic takového ani ve správním řízení nenamítal. V rozsudku ze dne 19. 3. 2019 ve věci Jawo, C 163/17, Soudní dvůr Evropské unie uvedl, že míry nelidského či ponižujícího zacházení nedosahují situace, kdy je daná osoba sice vystavena značné nejistotě či podstatnému zhoršení svých životních podmínek, ale nikoliv vážné materiální deprivaci. Závěr o tom, že by tato osoba byla v případě přemístění do příslušného členského státu vystavena skutečnému riziku, že bude podrobena nelidskému či ponižujícímu zacházení, se každopádně nemůže zakládat jen na skutečnosti, že sociální ochrana anebo životní podmínky jsou příznivější v dožadujícím členském státě než v členském státě příslušném. S ohledem na uvedené a na argumentaci žalobce krajský soud považoval úvahu žalovaného o tom, zda žalobci hrozí v Rumunsku nelidské a ponižující zacházení, za dostatečnou.
29. Žalobce nesouhlasil s tím, že žalovaný nevyužil diskreční oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III.
30. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III se může každý členský stát EU rozhodnout, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, přestože podle kritérií stanovených nařízením Dublin III k tomu není příslušný. Jedná se o diskreční pravomoc členského státu. Je na něm, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Úkolem soudu je v těchto případech přezkoumat, zda při práci s čl. 17 nařízení Dublin III nepřekročil meze svého uvážení či zda toto uvážení nezneužil (srov. např. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a judikaturu tam citovanou).

31. Soud tak posuzuje, zda správní rozhodnutí není svévolné, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku žalovaný zjistil řádným procesním postupem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, nebo usnesení ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56, bod 8). Soudu přitom nepřisluší, aby nahrazoval správní uvážení žalovaného svým vlastním uvážením. Krajský soud není oprávněn hodnotit otázku, zda měl žalovaný aplikovat diskreční oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, tedy hodnotit správnost napadeného rozhodnutí, ale má a může se zabývat pouze tím, zda žalovaný při úvahách o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil. Pokud by krajský soud hodnotil správnost úvahy žalovaného, dopustil by se nezákonnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2023, č. j. 4 Azs 178/2023-30).
32. K aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III dále z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namístě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III výslovně učinit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat. Přesto však mezi ně patří dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat. V první řadě jde o (1) *případy, ve kterých má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k Česku, resp. Česko má zvláštní zájem na jeho ochraně* (např. za prokázané služby státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou (2) *případy, ve kterých by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla*.
33. Typové situace, ve kterých přichází v úvahu aplikace diskrečního ustanovení, lze vyčíst také z bodu 17 odůvodnění nařízení Dublin III, podle kterého: *„kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.“*
34. Krajský soud má na rozdíl od žalobce za to, že se žalovaný s ohledem na konkrétní okolnosti případu zabýval aplikací diskrečního článku dostatečně. Žalovaný výslovně uvedl, že žalobce nemá na území žádné socioekonomické vazby a ani nezjistil žádné okolnosti zvláštního zřetele. Ve správním řízení žalobce několikrát uvedl, že vycestoval z Vietnamu do Rumunska za prací, aby si vydělal na dluhy. V České republice chce legálně žít a pracovat. Pouze obecně namítal, že má v Rumunsku dluh, aniž by tuto skutečnost podložil důkazy či by z čehokoli vyplývalo, že by na základě dluhu mohl být v Rumunsku ohrožen.
35. Krajský soud má za to, že za okolnosti zvláštního zřetele opravdu nelze považovat žalobcem nabízenou zásadu ekonomie řízení či hospodárnosti, případně jeho dluhy, které v Rumunsku i ve své vlasti má. Tyto okolnosti nejsou z pohledu aplikace diskrečního článku ve smyslu nařízení Dublin III nikterak relevantní.

36. Lze shrnout, že správní orgán v souzené věci nepochybil, pokud zastavil řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu z důvodu, že k jejímu posouzení je příslušné Rumunsko ve smyslu nařízení Dublin III. Toto rozhodnutí je zákonné, přičemž jeho odůvodnění koresponduje s obsahem spisového materiálu, skutkovými zjištěními a je přezkoumatelné.

IV. Závěr a náklady řízení

37. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, které mu žalobce vytýká, a neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit; žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).
39. Žalobci byla ustanovena k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupkyně z řad advokátů Mgr. Alice Jeziorská, jejíž odměnu a hotové výdaje hradí stát. Soud zástupkyni žalobce přiznal odměnu za zastupování podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) ve výši 3 100 Kč, dle obsahu spisového materiálu, a to za jeden úkon právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení) podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále soud přiznal zástupkyni žalobce paušální náhradu hotových výdajů na jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových výdajů navýšena o DPH v zákonné výši a celkem činí 4 114 Kč a bude zástupkyni žalobce vyplacena z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 18. června 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně